

CLARA MORROW OLI POLVILLAAN kylän tuoksuvan kostealla nurmikentällä. Hän kätki pääsiäismunaa ja mietti kuolleiden kutsumista, koska siihen he aikoivat ryhtyä päivällisen jälkeen. Pyyhkäistessään hiuksia pois kasvoiltaan hän tuli koristelleeksi itsensä ruohonpätkien ja mullan lisäksi jollain ruskealla, joka ei välttämättä ollut multaa. Nurmikentällä olivat myös muut Three Pinesin asukkaat etsimässä kätköpaikkoja korillisille kirkasvärisiä munia. Ruth Zardo istui penkillä nurmikentän keskellä ja heitteli munia sinne tänne, satunnaisesti hän viskasi yhden oikein lujaa ja osui jotakuta takaraivoon tai takamukseen.

Hänen osumatarkkuutensa on hämmentävän hyvä niin vanhaksi ja niin hupsuksi kuin hän on, Clara ajatteli.

”Lähdetkö mukaan illalla?” Clara kysyi ääneen, koska halusi siirtää iäkkään runoilijan huomion pois monsieur Béliveausta.

”Viiraako päästäsi? Elävissä ihmisissä on ihan tarpeeksi kestämistä, miksi haluaisin tuoda jonkun jo kuolleen takaisin?”

Ruth täräytti monsieur Béliveauta takaraivoon. Onneksi kylän kauppialla oli päässä lippalakki. Yhtä onnekaaksi voi lukea sen, että hän piti penkillä istuvasta valkotukkaisesta päällepäsmäristä. Ruth valitsi uhrinsa huolella. Lähes kaikki olivat niitä, jotka pitivät hänestä.

Suklaamunien sataminen niskaan ei olisi ollut iso juttu, mutta nämä heidän pääsiäismunansa eivät olleet suklaata. Se virhe oli tehty vain kerran.

Joitain vuosia sitten Three Pinesissa oli päätetty järjestää kylän yhteinen munajahti pääsiäissunnuntaina ja siitä oltiin hyvin tohkeissaan. Kyläläiset tapasivat Olivier's Bistrossa ja juomiaan siemaillen ja brietä maistellen jakoivat suklaamunia piilotettaviksi seuraavana päivänä. Tilassa kuuluivat kateuden sävyttämät ”uuhit” ja ”aahit”. Kunpa he olisivat taas lapsia, vaikka tietysti kylän lasten ilmeet tekisivät heillekin mukavan olon. Eivätkä lapset välttämättä löytäisi kaikkia munia, ainakaan niitä jotka piilotettiin Olivierin baaritiskin taakse.

”Upeita.” Gabri Dubeau nosti esiin pikkuruisen, taidokkaasti muotoillun marsipaanihanhen ja puraisi siltä pään.

”Gabri.” Hänen partnerinsa Olivier Brulé nappasi hanhen lopun Gabrin isosta kädestä. ”Ne on tarkoitettu lapsille.”

”Halusi sen itselleen,” Gabri supisi Myrna Landersille niin, että kaikki varmasti kuulivat. ”Hieno idea, muuten. Homo antaa suklaata lapsille. Pitäisi kertoa heti konservatiiveille.”

Vaalea ja herkkä Olivier punastui hurjasti. Myrna hymyili. Pyöreänä purppuraisessa ja punaisessa kaftaanissaan hän näytti itsekkin mustapohjaiselta valtavalta pääsiäismunalta.

Useimmat pienen kylän asukkaat olivat kerääntyneet bistroon ja tungeksivat pitkän baaritiskin kiiltävän puupinnan edessä, vain muutamat olivat rojahtaneet mukaviin vanhoihin nojatuoleihin joita oli siellä täällä pitkin salia. Kaikki oli myytävänä, koska Olivierin bistro oli samalla myös antiikkiliike. Kaikissa esineissä oli pieni hintalappu – jopa Gabrissa silloin kun hän tunsi olonsa aliarvostetuksi ja alikehutuksi.

Huhtikuu oli vasta aluillaan ja takassa rätisi iloinen tuli levittämässä lämmintä valoa lattian leveille mänty-lankuille, jotka aika ja auringonvalo olivat tummentaneet meripihkan värisiksi. Kattopalkit oli jätetty esiin ja niiden alla oli hyvin tilaa tarjoilijoiden kantaa juomia ja pehmeää, juoksevaa brietä monsieur Pagén tilalta. Bistro sijaitsi vanhan quebeciläisen kylän sydämessä nurmikentän laidalla. Se oli osa välioivin toisiinsa liitettyä kaupparivistöä, joka sulki kyläkeskuksen ikääntyneiden tiiliensä syleilyyn. Monsieur Béliveaun sekatavarakauppa, leipomo Sarah's Boulangerie, sitten bistro ja sen toisella puolella Myrnan uusien ja käytettyjen kirjojen kauppa. Nurmikentän päässä oli seissyt uljas mäntykolmikko niin pitkään kuin kenenkään muisti ylsi. Ne olivat kuin etsimänsä löytäneet viisaat miehet. Kylästä lähti vain asfalttomattomia hiekkateitä ympäröiville vuorille ja metsiin.

Three Pines oli unohdettu kylä. Aika kiersi ja kaarsi oudosti sen ympärillä. Osuihan se joskus kohdallekin mutta ei koskaan viipynyt pitkään eikä saanut aikaan kovin suuria mullistuksia. Kylä oli saanut jatkaa mukavaa oloaan satoja vuosia laaksossaan vaikeakulkuisten vuorien suojaamana ja kätkemänä, koska vain ääriharvoin kukaan eksyi sinne muutoin kuin sattumalta. Satunnaiset väsyneet matkalaiset näkivät rinteen harjalle noustuaan laaksossa viihtyisien vanhojen kotien kehän kuin yllättävän Shangri-Lan. Vanhimmat talot olivat luonnonkiveä. Ne oli rakennettu niinä aikoina, kun uudisasukkaat raivasivat valitsemiltaan viljelysmaailta syvään juurtuneita puita ja selkiä murtavia murikoita. Osa taloista oli punatiilisiä, niiden rakentajat olivat olleet kuningasmielisiä ja paenneet Yhdysvaltojen vallankumousta pohjoiseen. Joissain taloissa oli québeciläiskotien jyrkät peltikatot päätykolmioineen ja leveine kuisteineen. Kylän keskelle jätetyn nurmikentän päässä oli Olivierin bistro, jossa

tarjoiltiin *café au lait*a ja vastapaistettuja croissanteja, juttuseuraa ja ystävällisyyttä. Kun Three Pinesin kerran löysi, sitä ei koskaan unohtanut. Useimmat tosin olivat eksesyksissä sen löytäessään.

Myrna kääntyi katsomaan ystäväänsä Claraa, joka näytti hänelle kieltään. Myrnakin näytti kieltä. Clara pyöräytti silmiään. Myrna pyöräytti omiaan ja istui Claran vierelle sohvalle takan eteen.

”Et kai taas sauhutellut maakatetta sillä aikaa, kun olin Montrealissa?”

”En tällä kertaa”, Clara nauroi. ”Nenälläsi on muuten jotain.”

Myrna tunnusteli nenäänsä, löysi jotain ja katseli sitä sormissaan. ”Mm, se on joko suklaata tai pala nahkaa. Sehän selviää äkkiä.”

Hän tökkäsi sen suuhunsa.

”Luoja.” Clara sävähti. ”Ja sinä vielä ihmettelet, miksi olet sinkku.”

”Enkä ihmettele.” Myrna hymyili. ”En tarvitse miestä täydentämään itseäni.”

”Ai, et vai? Mitäs Raoulista?”

”Ah, Raoul”, Myrna huokaisi unelmoivasti. ”Hän oli suloinen.”

”Nallekarkki”, Clara myönsi.

”Hän täytti minut”, Myrna sanoi. ”Ja vähän enemmänkin.” Hän taputti vyötäisiään, yhtä suurta ja runsasta kuin mielensä.

”Katsokaa tätä.” Ääni leikkasi puhetta kuin partaveitsi.

Ruth Zardo seiso i bistron keskellä ja piteli suklaapupua kuin se olisi käsikranaatti. Pupu oli tehty hyvästä tummasta suklaasta, sen pitkät korvat olivat terhakat ja valppaat ja piirteet niin luonnonmukaiset, että Clara puolittain odotti sen alkavan heiluttaa hentoja, sokerisia viiksikarvojaan. Se

piteli käpälissään valkosuklaasta ja maitosuklaasta punottua koria, jossa oli tusina kauniisti koristeltua suklaamunaa. Kokonaisuus oli oikein kaunis, ja Clara rukoili hiljaa mielesään, ettei Ruth vain heittäisi sillä jotakuta.

”Tämä on pupujussi”, iäkäs runoilija ärisi.

”Minä syön niitäkin”, Gabri sanoi Myrnalle. ”Se on tapa. Puputapa.”

Myrna naurahti ja toivoi välittömästi, ettei olisi nauranut. Ruth kääntyi mulkoilemaan häntä.

”Ruth.” Clara nousi jaloilleen ja lähestyi varovasti. Hän ojensi miehensä Peterin viskiä houkutellakseen Ruthin huomion toisaalle. ”Anna pupun olla.”

Niitä sanoja hän ei koskaan ennen ollut sanonut.

”Se on jänis”, Ruth sanoi kuin hidasälyisille lapsille. ”Miksi sillä on nuo?”

Hän osoitti suklaamunia.

”Milloin jänikset ovat alkaneet munia?” Ruth jatkoi itse-pintaisesti katsellen hämmentyneitä kyläläisiä. ”Ettekös ole koskaan ajatelleet sitä? Mistä se sai munat? Suklaakanoilta varmaan. Pupun on täytynyt varastaa munat karkkikanoilta, jotka nyt etsivät poikasiaan. Hätääntyneinä.”

Vanhan runoilijan sanat loivat Claran mieleen oudon selkeän kuvan suklaakanoista juoksemassa epätoivoisesti ympäriinsä muniaan etsimässä. Pääsiäispupun varastamia muniaan.

Ruth pudotti suklaapupun lattialle. Se hajosi.

”Voi luoja”, Gabri puhahti ja kiiruhti poimimaan paloja. ”Se oli tarkoitettu Olivierille.”

”Oikeasti?” kysyi Olivier, joka oli unohtanut ostaneensa sen itse.

”Outo juhlapäivä”, Ruth julisti pahaenteisesti. ”En ole koskaan pitänyt siitä.”

”Nyt siitä tuli yhteistä omaisuutta”, Gabri jatkoi pidellen pirstoutunutta jänistä kuin rakastettua ja haavoittunutta lasta.

Hän on niin herkkä, Clara ajatteli jälleen kerran. Gabri oli niin musertavan isokokoinen, että miehen herkkyyks oli helppo unohtaa. Kunnes tuli tällainen hetki, jolloin hän piteli hellästi kuolevaa suklaapupua.

”Miten me juhlimme pääsiäistä?” vanha runoilija tiukkasi, nappasi Peterin viskin Claralta ja kaatoi juoman kurkkuunsa. ”Me jahtaamme munia ja syömmme lämpimiä ristipullia.”

”No mutta, käymmehän me sentään kirkossa”, monsieur Béliveau huomautti.

”Sarahin leipomossa ravaa enemmän väkeä kuin kirkossa”, Ruth tiuskasi, ”ostamassa leivonnaisia, joissa on kidutusvälineen symboli. Tiedän teidän uskovan, että olen vinksahatanut, mutta ehkä olenkin ainoa, joka on järjissään.”

Kiusallisen hiljaisuuden luotuaan hän onnahteli ovelle ja kääntyi vielä kerran.

”Älkää kätkekö lasten suklaamunia. Jotain paha tapahtuu.”

Itkevän profeetta Jeremiaan tavoin hän oli oikeassa. Jotain paha tapahtui.

Seuraavana aamuna kaikki munat olivat kadonneet. Vain kääreet olivat jäljellä. Aluksi kyläläiset epäilivät vanhempien lasten tai jopa Ruthin itsensä sabotoineen tapahtumaa.

”Katsokaa tätä”, Peter sanoi ja nosti esille suklaapupurasian riekaleita. ”Nuo ovat hampaanjalkia. Ja kynsien.”

”Se oli siis Ruth”, Gabri sanoi, otti rasian ja tutki sitä.

”Katsokaa.” Clara juoksi noukkimaan karkkikäären, joka kieri tulessa nurmikentän poikki. ”Tämäkin on revitty.”

Koko aamu kului pääsiäismunien kääreiden jahtaamiseen ja sotkun siivoamiseen. Sen jälkeen useimmat kyläläiset raahustivat takaisin bistroon lämmittelemään tulen edessä.

”Ihan totta”, Ruth sanoi Claralle ja Peterille lounaalla bistrossa. ”Ettekö te tosiaan ymmärtäneet, että niin siinä kävisi?”

”Hyvä on. Sen olisi pitänyt olla ilmiselvää”, Peter nauroi leikatessaan kullankeltaista *croque-monsieuriaan*, jonka sula camembert vain hädin tuskin onnistui pitämään vaahterasavustetun kinkun ja murenevan croissantin yhdessä. Hänen ympärillään huolestuneet vanhemmat hyörivät yrittäessään lahjoa itkeviä lapsia hiljaisiksi.

”Viime yönä kylässä vieraili varmaan jokainen villieläin kilometrien säteeltä”, Ruth sanoi ja pyöritteli hitaasti jääpaloja viskissään. ”Popsivat pääsiäismunia. Ketut, pesukarhut, oravat.”

”Karhut”, Myrna sanoi tullessaan pöydän ääreen. ”Jestas, se pelottaa. Talven nälkiinnyttämät karhut kömpivät ulos pesistään talviunilta.”

”Mikä yllätys niitä odottikaan, kun ne löysivät suklaamunia ja -pupuja”, Clara sanoi ja söi seuraavan lusikallisen kermaista kalakeittoa, jossa oli lohipaloja ja simpukoita ja katkarapuja. Hän väänsi rapeakuorisesta patongista palan ja levitti sille Olivierin erikoisuutta, makeaa voita. ”Karhut varmasti hämmästelivät, mikä ihme niiden nukkuessa on tapahtunut.”

”Ei ylösnouseminen tee kaikesta ihmettä”, Ruth sanoi ja kohotti katseensa meripihkanvärisestä nesteestä katsoakseen ulos. ”Eikä kaiken henkiin heräävän ole tarkoitus palata eloon. Kevät on kumma vuodenaika. Sadetta yhtenä päivänä, lunta seuraavana. Mikään ei ole varmaa. Arvaamatonta.”

”Kaikki vuodenajat ovat arvaamattomia”, Peter sanoi. ”Hurrikaaneja syksyisin ja lumimyräköitä talvella.”

”Olet vain todistanut, mitä juuri sanoin”, Ruth väitti vastaan. ”Mainitsit uhkia, joilla on nimet. Tiedämme mitä voimme odottaa muina vuodenaikoina. Kevät on eri juttu.

Pahimmat tulvat tulevat keväällä. Metsäpalot, tappavat hal-
lat, lumimyrskyt ja mutavyöryt. Luonto myllertää. Mitä ta-
hansa voi tapahtua.”

”Kaikkein koskettavimmat ja kauneimmat päivätkin tule-
vat yleensä keväällä”, Clara sanoi.

”Totta, uudelleensyntymän ihme. Kuuleman mukaan
käsitteelle on perustettu kokonaisia uskontoja. Mutta jotkin
asiat on parempi jättää hautoihinsa.” Vanha runoilija nousi
ja kumosi viskin kurkkuunsa. ”Tämä ei vielä ole ohi. Karhut
palaavat.”

”Minäkin palaisin,” Myrna sanoi, ”jos olisin odottamatta
löytänyt suklaakylän.”

Clara hymyili mutta katseli Ruthia, joka poikkeukselli-
sesti ei säteillyt ympärilleen kiukkoa tai ärtymystä. Niiden
sijaan Clara huomasi jotain paljon häiritsevämpää.

Pelkoa.

2

RUTH OLI OLLUT OIKEASSA. Karhut olivat palanneet seuraavana pääsiäisenä etsimään suklaamunia. Ne eivät tietenkään löytäneet mitään, ja muutaman vuoden kuluttua ne eivät enää tulleet kylän sisälle vaan jäivät metsiin sen ympärillä. Kyläläiset oppivat nopeasti välttämään metsäkävelyitä pääsiäisen aikoihin ja eritoten menemistä emokarhun ja sen poikasten väliin.

Se on ihan luonnollista, Clara selitti itselleen, mutta pieni huoli vaivasi silti mieltä. He olivat saaneet tämän aikaan itse. Hän oli nelinkontin seuraavassa kätköpaikassa mukanaan loput kauniit puumunat, joita he nyt käyttivät suklaamunien korvikkeina. Idean olivat keksineet Hanna ja Roar Parra. He olivat kotoisin Tšekistä ja heillä riitti kädentaitoja.

Läpi talven Roar veisti puumunia ja Hanna jakoi niitä halukkaille maalaajille. Muutamassa vuodessa halukkaita alkoi löytyä koko Cantons de l'Esten alueelta. Koululaiset maalasivat munia kuvataiteen projekteina, vanhemmat löysivät unohdettuja taitoja, isovanhemmat maalasivat omaa nuoruuttaan. Munia maalattiin läpi Quebecin hitaasti etenevän talven ja pitkänäperjantaina ne kätkettiin. Kun lapsi oli löytänyt puisen aarteen, hän sai vaihtaa sen oikeaan munaan. Tai siis suklaamunaan.

”Hei, tulkaa katsomaan”, Clara huikkasi muille nurmikentän lammen rannalta. Monsieur Béliveau ja Madeleine

Favreau lähtivät kohti. Monsieur Béliveau kumartui ja päätyi painamaan pitkän, laihan vartensa melkein kaksinkerroin. Korkeassa heinikossa oli pesällinen munia.

”Nuo ovat oikeita”, hän nauroi ja levitti heiniä sivulle näyttääkseen pesän Madeleinelle.

”Kauniita”, Mad sanoi ja ojensi kättään.

”*Mais, non*”, Béliveau kielsi. ”Emo hylkää munat, jos niihin kosketaan.”

Mad vetäisi nopeasti kätensä pois ja katsoi Claraa leveästi hymyillen. Clara oli aina pitänyt Madeleinesta, vaikka he eivät tunteneet toisiaan hyvin. Mad oli asunut alueella vasta muutaman vuoden. Hän oli hiukan nuorempi kuin Clara ja hyvin eloisa. Hänen lyhyiksi leikatut tummat hiuksensa kehystivät luontaisen kauniita kasvoja ja ruskeiden silmien terävä-älyistä katsetta. Hän näytti aina nauttivan kaikesta.

Ja miksipä ei nauttisi elämästä, Clara ajatteli, kaiken sen jälkeen mitä Madeleine oli joutunut kokemaan.

”Minkä linnun munia ne ovat?” Clara pohti ääneen.

Madeleine väänsi kasvojaan ja kohotti käsiään. Ei aavistustakaan. Monsieur Béliveau taipui uudemman kerran sulavasti alas. ”Ei kanan ainakaan. *Trop grand*. Ehkä sorsan munia tai hanhen.”

”Se olisi hauskaa”, Madeleine sanoi. ”Pieni pesä nurmikentällä.” Hän kääntyi puhumaan Claralle. ”Mihin aikaan se spiritistinen istunto alkaa?”

”Oletko tulossa?” Clara yllättyi ja ilahtui. ”Entä Hazel?”

”Hazel kieltäytyi. Sophie palaa kotiin huomenna aamulla ja Hazel sanoo, että hänen pitää keittää ruokaa ja siivota, *mais, franchement?*” Madeleine kumartui lähemmäs kuin salaisuuden paljastaakseen, ”Veikkaan hänen pelkäävän kummituksia. Monsieur Béliveau on suostunut tulemaan.”

”Olkaamme kiitollisia, että Hazel on päättänyt kokata”, monsieur Béliveau sanoi. ”Hän loihtii ihania pataruokia.”

Hyvin Hazelmaista, Clara ajatteli, pitää aina huolta muista. Clara hiukan pelkäsi muiden käyttävän Hazelin anteliaisuutta hyväkseen, varsinkin naisen tyttären, mutta hän ymmärsi, ettei asia kuulunut hänelle ollenkaan.

”Meillä on vielä paljon tehtävää ennen päivällistä, *mon ami*.” Madeleine hymyili säteilevästi monsieur Béliveauille ja hipaisi kevyesti miehen olkaa. Iäkkäämpi mies hymyili. Hänen hymynsä olivat olleet vähissä vaimon kuoleman jälkeen mutta nyt hän hymyili, ja se antoi Claralle lisää syitä pitää Madeleinesta. Hän katseli, kuinka pari käveli pois päin pääsiäismunakorit käsissä huhtikuun lopun auringonpaisteessa, kuinka nuori ja herkkä kevävalo paistoi nuorelle ja herkälle suhteelle. Monsieur Béliveau – pitkä ja laiha ja hiukan kumara – näytti kävelevän joustavin askelin.

Clara nousi pystyyn ja venytteli neljäkymmentäkahdeksanvuotiaista kehoaan ennen kuin vilkaisi ympärilleen. Pellollinen pylyjä. Kaikki kyläläiset olivat kumartuneet kätkemään munia. Clara kaipasi luonnoslehtiötään.

Three Pinesissa ei ollut mitään coolia, menevää tai modernia eikä mitään muutakaan sellaista, jolla oli ollut merkitystä Claralle, kun hän oli valmistunut taideopistosta kaksikymmentäviisi vuotta sitten. Täällä ei ollut mitään designattua. Kylä tuntui seuranneen nurmikentän kolmen männyn määrittämää linjanvetoa ja kasvaneen ylös maasta ajan myötä.

Clara veti tuoksuvaan kevätilmaa syvään keuhkoihinsa ja kääntyi katsomaan kotia, jonka jakoi Peterin kanssa. Se oli tiilitalo, jossa oli puukuisti ja yksi luonnonkiviseinä kylän nurmikenttää kiertävän Commons-tien suuntaan. Portilta etuovelle johti kohta kukkaan puhkeavien omenapuiden

lomitse kaarteleva polku. Sitten Claran katse vaelsi muihin taloihin Commonsin varrella. Asukkaidensa tavoin Three Pinesin kotitalot olivat vankkoja ja ympäristönsä muovaamia. Ne olivat kestäneet myrskyjä ja sotia, menetyksiä ja surua. Kestämisestä oli syntynyt ystävyiden ja myötätunnon yhteisö.

Clara rakasti Three Pinesia. Sen koteja, kauppoja, yhteistä nurmikenttää, puutarhoja ja jopa nimismiehenkiharaisia teitä. Hän piti siitä, että Montreal oli alle kahden tunnin ajomatkan päässä ja että Yhdysvaltain rajalle oli vain kivenheitto matkaa. Vielä sitäkin enemmän hän piti näistä ihmisistä, jotka tänään viettivät pitkäperjantaita ja viettäisivät tulevatkin kätkemässä puumunia lasten löydettäväksi.

Pääsiäinen oli myöhään tänä vuonna, lähellä huhtikuun loppua. Heillä ei aina ollut yhtä hyvä onni luonnonvoimien kanssa. Ainakin kerran kylä oli herännyt pääsiäissunnuntain aamuna sankkaan lumikuuroon, joka oli haudannut alleen niin herkät kevätversot kuin maalatut munatkin. Usein oli ollut purevan kylmää, ja kyläläisten oli täytynyt vetäytyä välillä Olivierin bistroon kuumalle siiderille tai kaakaolle kietomaan tutisevat ja kylmettyneet sormet tiukasti mukien tervetulleen lämmön ympärille.

Ei tänään. Tämä huhtikuinen päivä oli kuin siunattu. Se oli täydellinen kevätpäivä, aurinkoinen ja lämmin. Lumi oli sulanut jopa varjopaikoista, joissa se tavallisesti viipyi pitkään. Ruoho kasvoi jo ja puita verhosi kevyt vihreä huntu. Se oli kuin Three Pinesin aura olisi odottamatta muuttunut näkyväksi. Kultainen valo kantoi häivähdystä vihreää.

Kukkasipulit olivat alkaneet työntyä ulos maasta ja pian kylän nurmikenttä peittyisi kevätkukkiin, syvänsinisiin hyasintteihin ja sinililjoihin ja iloisesti keinuviin narsisseihin ja lumikelloihin ja tuoksuviin kieloihin. Ne täyttäisivät kylän tuoksullaan ja ilolla.

Tänä pitkänäperjantaina Three Pines tuoksui tuoreelta maalta ja lupauksilta. Ja ehkä madolta tai parilta siinä sivussa.

”Sano mitä sanot, minä en mene sinne.”

Inttävä ja kiukkuinen kuiskaus kantautui Claran korviin. Hän oli taas kyykyssä, nyt lammen korkean ruovikon vierellä. Hän ei nähnyt, kuka kuiskaa oli, mutta arvasi äänen kuuluvan ruovikon läheltä. Puhuja oli nainen ja kieli ranskaa, mutta sävy oli niin kireä ja järkyttynyt, ettei ääni kertonut kuka puhui.

”Se on vain spiritistinen istunto”, vastasi miesääni. ”Hupia.”

”Luojan tähden, se on pyhäinhäväistys. Spiritistinen istunto pitkänäperjantaina?”

Hetken oli hiljaista. Clara alkoi huolestua. Salaa kuunteleminen ei häntä kiusannut, mutta jalkoihin alkoi iskeä kramppi.

”Älä nyt, Odile. Ethän sinä ole edes uskonnollinen. Mitä muka voi tapahtua?”

Odile? Clara ajatteli. Ainoa Odile, jonka hän tunsi, oli Odile Montmagny. Ja Odile oli...

Naisääni alkoi supista vastaan.

”Joka talvi jättää merkin purema pakkasen
ja keväällä jokainen hyönteinen.
Samoin jää merkki surunkin
kasvoille vauvan, nuoren, vaarinkin.”

Järkyttynyt hiljaisuus.

...huono runoilija, Clara vei ajatuksensa loppuun.

Odile oli lausunut säkeet vakavasti kuin sanat kertoisivat jostain muustakin kuin runoilijan taidoista.

”Pidän huolta sinusta”, mies sanoi.

Nyt Clara tiesi, kuka mieskin oli. Odilen poikaystävä, Gilles Sandon.

”Mistä syystä sinä oikeasti haluat mennä sinne?”

”Pitämään hauskaa.”

”Koska se nainen menee sinne?”

Seuraava hiljaisuus, paitsi että Claran jalat valittivat jatkuvasti.

”Se mies on siellä myös, tiedäthän sinä sen”, Odile painosti.

”Kuka?”

”Tiedät kyllä. Monsieur Béliveau”, Odile sanoi. ”Jokin vaivaa mieltäni, Gilles.”

Jälleen hiljainen hetki, sitten Sandon puhui syvällä ja lattealla äänellä, joka kertoi hänen ponnistelevan peittääkseen kaikki tunteet kuuluvilta.

”Älä murehdi. En minä häntä tapa.”

Jalkojen kipu kaikkosi vauhdilla Claran ajatuksista. Monsieur Béliveau? Kuka ikinä edes harkitsisi tappavansa hänet? Vanha kyläkauppias ei ollut ikinä edes yrittänyt huijata ketään. Mitä ihmettä Gilles Sandonilla voi olla häntä vastaan?

Clara kuuli parin kävelevän pois ja ojentuessaan tuskallisesti tuijotti heidän peräänsä. Odile oli päärynänmallinen ja käveli hiukan taapertavasti, Gilles oli valtava pehmonalle, jonka tuuhea punainen parta näkyi jopa takaapäin.

Clara vilkaisi puumunia, joita oli alkanut puristaa hiestä kostuneissa käsissään. Munista oli irronnut kirkkaita väriäikkiä kämmeniin.

Spiritistinen istunto oli vaikuttanut huvittavalta ajatukselta muutama päivä sitten, kun Gabri oli kiinnittänyt bistroon ilmoituksen kuuluisan meedion, madame Isadore Blavatskyn, saapumisesta. Nyt se tuntui aivan eriltä. Iloisen odotuksen sijasta Claran oli vallannut pelko.